

Jensen-Knudstrup: Da den højtærede Formand vistnok ønsker at komme til Afslutning af Forhandlingerne om denne Sag i Dag — de ere allerede trukne længe ud —, og jeg nødvendigvis maa tale forinden, skal jeg bestrebe mig for at tale meget kort. Jeg kan gøre det med saa meget bedre Grund, som jeg synes — og det synes vist ogsaa det langt overvejende Tal af Tingets ærede Medlemmer —, at det Foredrag, vi nys hørte fra Ministerbordet, har været aldeles tilintetgørende for den Metode, det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Sabroe) har anvendt. Det afslørede en saadan Mængde Usandheder, Upaalideligheder, Fejltagelser og Misgreb, at det er unødvendigt at fortsætte med en Paavisning af ny. Jeg ønsker heller ikke at fortsætte denne Forhandling med det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds. Efter at han i sit forrige Foredrag har sagt, at alle hans Klagepunkter staa fast — det siger han nemlig endnu —, efter at han fremdeles bliver ved at producere her i Tinget den ene Usandhed efter den anden, og efter at han ikke alene fastholder den utilbørlige Omtale af Kvinden Fru Bransholm, men endog øger Vægten af dette skamløse Angreb, ønsker jeg ikke at forhandle mere med det ærede Medlem end højst nødvendigt. Thi Betingelserne for en frugtbar Forhandling mangle.

Det var min Hensigt, da jeg indledede Forhandlingen om denne Sag, at skille Klagemaalene ad i to Grupper, og det havde jeg en bestemt Tanke med. Jeg mente nemlig, at der saa var en Mulighed for at kunne naa til en Slags Bølgedæmpning ved, at vi fra alle Sider enedes om at betegne Angrebet paa Fru Bransholm som Kvinde som utilbørligt, skandaløst, ganske uhjemlet og uværdigt i den offentlige Debat, og navnlig for en Folketingsmand. Derom mente jeg, vi kunde naa til Enighed, medens jeg derimod ikke tænkte mig, at vi kunde naa til Enighed om det Opdragelsessystem, hun tilhørte, og den Opdragelsesmetode, hun praktiserede. Den har sine Skavanker, som jeg tydeligt har udtalt i mit Indledningsforedrag, og fra denne Metode har jeg taget bestemt Afstand, ligesom det Parti, jeg tilhører, og den Regeringspresse, som er bleven omtalt flere Gange, have taget bestemt Afstand fra den og ønsket den ændret i humanere Retning. Men min Plan er mislykkedes.

Den Plan, jeg havde om at opnaa en Slags Beroligelse, ikke blot her i Salen,

men Landet over, ved, at vi fra alle Sider enedes om at betegne den første Del af Klagen som ganske utilbørlig, og at vi saa forbeholdt os vor Stilling til den anden Del, er altsaa mislykkedes, og der er ikke noget ved det at gøre. Min Udtalelse gik ud paa, at jeg misbilligede det Opdragelsessystem, der praktiseredes. Jeg undskyldte det paa Grund af Vanskelighederne i en Overgangstid og Vanskelighederne ved Forholdene i det hele. Og jeg vil ikke være med til at fortsætte med Angreb paa den Kvinde, der allerede er overvunden og ligger paa Valen med sine Saar. Det er en letkøbt Popularitet, man vinder ad den Vej. Jeg kan imidlertid ikke slutte disse Bemærkninger uden paa ny at konstatere en Række af Uvederhæftigheder og ny Usandheder, som det ærede Medlem har beriget den offentlige Debat med og fornujet Tinget med.

Straks da det ærede Medlem for Aarhus Nordre begyndte sin store Tale, angreb han mig, idet han sagde, at jeg skulde have refereret galt et Udtryk i Lærer Bigums Vidnesbyrd, idet han udtalte, at han havde sagt, at det Rum, hvor Plejesønnen Emil sad indespærret, var et „rigtig godt Værelse“, medens det ærede Medlem havde sagt, det var et „Kælderrum“, og paa et andet Sted, at det var et „Fangehul“. Jeg citerede ikke Lærer Bigums Ord, men jeg refererede dem og sagde, at det var en „god og køn Stue“, tror jeg. Dette er saa korrekt refereret af mig, som tænkes kan, naar man ikke staaer med Ordene for Øje, hvorimod det ærede Medlems Referat, „Fangehul“ og „Kælderrum“, er en fuldstændig Fordrejelse. Jeg afbrød heller ikke det ærede Medlem, men lagde blot Bogen hen foran ham, for at han kunde se, at han havde forløbet sig. Det ærede Medlem sagde saa i den Anledning, at jeg skulde lade være at afbryde ham, for han havde ikke afbrudt mig. Jo, det ærede Medlem havde afbrudt mig. Det var altsaa igen en Usandhed. Det ærede Medlem afbrød mig, det vil ses i Tidenden Sp. 2753. Det er den anden Usandhed, siden jeg havde Ordet sidst.

Vi komme atter til det mystiske Brev. Jeg dokumenterede, sidst jeg talte, at det ærede Medlem 3 Gange havde refereret Indholdet af et Brev, som han aldrig havde set. Først for Jørgine Christine Nielsen, dernæst for Dommeren, og endelig her i Tinget, og her i Tinget endda med en meget graverende Tilføjelse. Jeg oplyste det efter Akterne og nævnte Sidetallet, hvor det stod. Da det ærede Medlem af-